

Přitažlivá tajuplnost

Emma Tauschová

© 2026 **Emma Tauschová**

Všechna práva vyhrazena.

ISBN

Fredík a Emík

I

Zvláště poklidné, harmonické manželství. Emilka a Alfred. Nikdy žádný problém. Působilo to tak.

Nikdy žádné hádky. Emilka, když Alfred jednou za čas provedl svou jedinou ‚nekázeň‘, šel do hospody a tam vypil pár piv - a zdržel se, někdy i k desáté hodině - nekřičela. Nehádala se, nenadávala. Emilka mlčela. Je fakt, že mlčela víc, než je zdrávo! Nemluvila s ním! Chvilku to Alfred - vždy s pokýváním hlavy jako uznání, že je oprávněně nazlobená - snášel. Pak jí občas jemně položil ruku kolem ramen a „nu taaak, mamko... nezlob seee...“. Emilka se ale jen mlčky otočila a šla po své práci.

Druhý den ráno bylo ale zas vše tak, jako by se nic nestalo!

Že by noc v manželské posteli?

Hm...

Ano.

Když Emilka a Alfred zalehli do postele a zhasli, vždy - ať se dělo, co dělo - sepnuli ruce a společně se pomodlili Otčenáš. Pak Freda chytil Emilku za ruku, pohládl ji druhou po vlasech a po tváři, políbili se. A smířeni usnuli.

II

Rosvítalo se na schodech. Mírnými, lehkými kroky vystupoval až ke dveřím. Pomaloučku, potichu otevřel škvírku dveří, přisunul ucho co nejbliže. Chvilíčku ani nedýchal. Ticho. Už spí. Proklouzl mezi dveřmi a futry škvírou tak velkou, že futra hládla záda, hrana dveří jemně cinkla o knoflíky u pyžama.

Za dveřmi stály piliňáky. Buben plný rozžhavených dřevěných pilin. Přisedl na bobek. Opatrně a potichounku posunul posuvný plátek na kulatém, asi jako dlaň velkém oku, na horkém bubnu, aby co nejvíce zmírnil příchod vzduchu, a tak mohlo docházet k pozvolné přeměně dřevěných pilin v teplo. Teplo zaplavující celý nevelký pokoj, kde se ozývalo jen poklidné oddechování.

Podíval se na menší postel před manželskou postelí masivního, nejméně sto let starého, ložnicového nábytku. Jo. Fredík spí. Je trochu neobvykle zkroucen, ale on se otočí, až mu to nebude příjemné. Tatínek vzal zlehounka cíp peřiny a překryl Fredíkovi rameno.

Vyzul se z pantoflí a pomaloučku vklouzl pod jednu z peřin na manželské posteli. Na vedlejší, pod druhou peřinou, spala Ema. Jemně ji pohladil po vlasech. Tak jemně, že spíš aura jeho teplé ruky kopírovala jemné vlasy Emina zátylku. Počkala, až ulehne. Nespala. Pomaloučku, tichounce se otočila na druhý bok a tatínkův dech jí ovál tvář. Ruka podél těla, dlaň trochu studená, jak ji neměla přikrytou, se teď dostala do místa, kde ležela tatínkova teplá, vždycky teplá ruka. Dlaně se dotkly. Tatínek opatrně objal svou dlaní Eminu ruku. Ta se zavrtala v tom hřejivém pelišku a prsty objaly hranu tatínkovy ruky.

„Ty ještě nespíš?“

„Ne.“

„A je ti něco, Emi? Nemůžeš spát?“

„Ne, tati. Není mi nic.“

Jeho ruka pevněji sevřela ruku malé Emy a chvíli se oddávali úžasnému pocitu odevzdání se jeden druhému.

„Tati, mamka taky nespí?“

„Jo. Určitě jo.“

„A nebolí jí něco?“

„Ne, Emiku. Dobře se o ní staraj. Bude to zas dobrý. Za týden, za dva se vrátí.“

„Hm...“

„Spinkej. Ráno je za chvíli.“

„Uhm. Jo. Jen aby ji nic nebolelo.“

Nevěděla, co mamince je. A nezeptala se. Skutečností bylo, že tu není, že jim oběma chybí. Ale oni dva tu jsou. Jsou spolu. A tatínek řekl, že za týden se vrátí. To stačí. Vráti se. Tatínek to řekl. Ten dotek a sevření rukou bylo silné ujištění navzájem, že jsou spolu. Že se děje něco, co těm dvěma spojilo v sevření ruce. Že ale vážnost situace nepotřebuje k překonání obavy víc.

Se společně sepnutýma rukama se pomodlili. A usnuli.

III

Alfred s Fredíkem často seděl na břehu potoka nebo na hranici dřeva na zahradě a... a klábosili!

Probírali, jak to sluníčko, které ráno na jedné straně vyjde a na druhé zase zajde, tak jak vlastně stojí.

Jak ta tráva na louce, která už je skoro vyšší než Fredík, se ještě nemůže posíct a usušit. Ještě jedna rostlinka neodevzdala zpátky do země svá zralá semínka. Probírali, jak ten velký černý pták s červenou čepičkou proto tak klove do toho stromu, do té kůry, aby našel všechny červíky pod kůrou.

„A proč je hledá, tati?“

„Protože má hlad. Aby je sněd, Fredíku.“

„Hm... A to mu... to mu jich, tati, není líto!?“

„No jo. Holt to tak musí bejt. Víš? Každý zvířátko tu žije pro druhé, jiné zvířátko. Kdyby těch červíků v té kůře stromu bylo moc, strom by za nákej čas uschnul. Každý je tu trochu pro sebe, ale hlavně hodně pro druhé.“

„Aha! A tati, člověk, člověk taky je tu pro druhé? Kdo sní člověka?“

„Nooo, hm, hm... člověk by tu měl být hlavně pro druhé. A vůbec nemusí posloužit jako večere pro někoho. Jenže člověk dostal od pána Boha rozum. A... a to nevím, jestli to pána Boha dneska už trochu nemrzí.“

„Hm! Mamka ale včera o tom Lojzovi říkala: ten nemá rozum, dělá si, co chce. Tak někdo ten rozum dostal a někdo nedostal, tati? A dělá si, co chce... To jen my děti musíme poslouchat. Vy si všichni děláte, co chcete, vy dospěláci!“

„No právě. Kdybysme trochu poslouchali svědomí! Ale to ne. Jsme přece ti nejchytřejší! Svědomí jsme schovali někam pod polštář... aby na nás nevidělo... Občas vykoukne a zvedne ukazováček.“

Alfred promlouval zahleděn do dálky. Pak ale pokynul hlavou, trochu sevřel rty a podíval se Fredíkovi do tváře. Usmál se a pro ukázkou také zvedl ukazováček a ukázal výstižné: Ty, ty!

„A kdo je svědomí, tati? Ty ho máš taky pod polštářem? Ukážeš mi ho?“

Alfred se pousmál a pohladil malého Fredíka po vlasech.

IV

„Fredíku, ty už jsi vzhůru? Dneska nějak brzo, ne? Ještě není sedum. A Emik? Ten taky už nespí?“

„Ta už dávno ne! Furt tam s něčím šustí, furt vrže se žídlí...“

„Aha! Proto už jsi tady! Vzbudila tě? Ha, ha!“

Fredík vůbec neodpověděl, odstrčil si židli od stolu, vlezl na ni a v polokleku se opřel o lokty, s překříženými ručičkami, o stůl.

„Tati... dnes je...“

S tajuplným úsměvem, s přimhouřenými očima se podíval tatínkovi do očí. Tatínek se usmál, lišácky mrknul na Fredíka a pokýval hlavou.

„Uhm. Dnes je... těšíš se? Myslíš, že něco dostaneš? No, já nevím... Cha, cha! Asi jo, vid’?“

Fredík se uculoval, pořád se díval tatínkovi do očí a s mírným přikývnutím hlavy a povyskočením obočí malinko pokrčil rameny.

„Hele, jdi se oblíct, pěkně si slož pyžamo, dej ho pod polštář a uklid’ si všechny hračky. Jo? Mamka má dneska moc práce! A Ježíšek tady někde je! Dívá se na nás!“

Tatínek přejel pohledem celý strop sednice a jeho pohled podobnou spirálou kopírovala i jeho ruka s mírně zdviženým ukazováčkem.

„Uhm. Já už jdu! A, tati, půjdem do toho lesa? Včera jsi říkal...“

„To víš, že půjdem. Dnes má narozeniny Ježíšek! A všichni chtěou oslavovat! Musíme i zvířátkům něco dobrýho přinýst!“

„A co jim přinesem? Ten pytel s kaštanama už je prázdný!“

„Vezmem mamce ze stodoly trochu ovsa, co má pro králíky. A, a mamka nám už dlouho schovává a suší všechny chleba a rohlíky, co zbydou. Hmmm! Ty si pochutnaj! A taky dneska vezmeme trochu mrkvičky. A máme připravený i pytlík cukroví! Co se mamce nepovedlo, víš? To nám dala do pytlíku!“

„Tak jo! A kdy půjdeme? Hned?“

„Ne, ne, Fredíku. Teď tu máme s mamkou ještě ňáskou práci. Ale po obědě, jo? Teď si jdi uklidit všechny svoje hračky.“

Fredík seskočil ze židle a s úsměvem od ucha k uchu rychle proklouzl dveřmi a už běžel po dřevěných schodech nahoru. Pěkně to vrzalo! Tatínek si sepnul polosevřené ruce a bradu opřel o oba dotýkající se palce. Se spokojeným úsměvem hleděl od stolu z okna.

Velká sednice se třemi okny. Dvě okna naproti stolu dovolovala tatínkovi pozorovat vše venku. Hned za silnicí byl maličký parčík, v němž rostly čtyři veliké kaštiny. Nic víc. Čtyři kaštiny. A uprostřed kamenná socha svatého Jana Nepomuckého, stojící na neobvyklém soklu. Fragment bývalého pranýře z roku 1690. Byl to klidu plný obrázek. Pohled z teplíčka domova, kde v zimě praskalo dříví v kamnech. V létě z chládečku, který dům udržoval, když venku bylo vedro k nevydržení. Pohled z okna na silnici, kde občas projelo nějaké to auto, nebo prošel nějaký ten človíček. Moc jich nebylo. V parčíku si často hrály děti. Třeba kuličky. Nebo dělaly kotrmelce na železné tyči tvořící zábradlí od silnice. Pohled do zeleně kaštanů, na klid vyzařujícího svatého Jana. Pohled na klid, pohled na život. A vše to doprovázel malebný zvuk tekoucí, po kamenech převalující se vody v potoce. Maminka s tatínkem seděli pravidelně při každodenním káfičku ve tři odpoledne u stolu. Rozmlouvali, povídali si. A při tom oba sledovali dění za okny.

„Emíku, dělej! Uklid' si ten bordel! Víš, co je dneska? Ježíšek to všechno vidí, ten tvůj bordel! Nedostaneš nic!“

„Hele, jakej bordel? Hm, tomu ty nerozumíš...“

Emka už byla větší, a tak věděla, že dárečky – některé – přináší Ježíšek. Že ale může každý taky být na chvíli Ježíškem. Taky tajně připravit dárečky a ještě tajněji je dát pod stromeček. Jenže to malý děti ještě nevědí. Emka měla pro každého obrázek. Ráda malovala. A ten obrázek srolovala do ruličky, tu ještě zavinula do jednoho barevného papíru, převázala hezkým barevným provázkem. Za každý pak vsunula malý kousek chvojí. Tak to viděla ve Vlastě, co maminka odebírala. Už dlouho před Vánoci schovávala Emka všechny možné pěkné barevné papíry, všechny možné pěkné stužky a provázky. To všechno – udělat ty ruličky, zabalit je, zavázat – musela stihnout, než se Fredík probudí. Jeden takový měla i pro něho. A on ještě neví, že ten dáreček není od Ježíška, ale od ní.

„Tak oběd! Pojděte!“ volala maminka z chodby v přízemí na děti, které byly nahoře v pokoji. Ty, jak byly nedočkavé večera, vše dělaly bez odmlouvání, bez čekání. Seběhly po schodech. Fredíkovi uklouzla noha, a tak posledních pár schodů sjel po zadku. Jindy by byla hromada křiku a pláče. Teď ale vyskočil, otočil hlavu pohledem na schodiště, mírně jí zakroutil, ušklíbl se a rychle do sednice.

„Bože! Dej pozor, Fredíku! Ještě se něco stane. Zrovna dnes... Tak zasedat!“

U stolu měl už každý své místo. Obě děti rychle zasedly. Před každým z nich, i před židlí maminky i tatínka, stál hrnek.

„Hm... co bude dneska k obědu?“ překvapeně se po hrnečku podíval Fredík.

„Ty nevíš? Ty už si to nepamatuješ? Dnes se přece celej den nejí žádné maso! A večer ryba.“

„Ahaaa! No jo! Mlíko a vánočka, vid'? A to i taťka bude mít mlíko a vánočku?“

„No jasně!“ Odpověděla velice vážně Emka s pohledem na Fredíka. Hned jí ale oči přeskočily na tatínka a tam už s úsměvem, trošku výsměšným úsměvem

„Nebo nic! Taťko. Mlíko a vánočku, nebo nic! Cha, cha.“ Věděla dobře, jak tatínkovi ‚chutná‘ mléko.

„No... já můžu mít čaj. Mně to Ježíšek odpustí. Mlíko – to by špatně dopadlo! Cha, cha! Ale vy radši mlíko, vid'?“

„Já jo. A horký! To já miluju! A hodně cukru!“

„Já nechci mlíko. Mami, taťka může mít čaj, tak já můžu mít kakao. Vid'? U mě by to taky špatně dopadlo! Mami, můžu dostat kakao? Já nechci mlíko,“ Řekl prosebně Fredík a tahal maminku, která stála u stolu hned vedle Fredíka a smála se, za zástěru. Fredík miloval kakao. Maminka vzala Fredíka do náručí a laskavě, s úsměvem povídá

„No jo! To víš, že jo. V kakau není žádný maso. Hm, hm. Tak to můžeš.“

Maminka doběhla do špajzu pro vánočku. Zavonělo to vanilkou po celé místnosti! Položila velký talíř s nádhernou zlatavou voňavou vánočkou doprostřed stolu. Ještě vyndala cukr a maličký cedník, trochu cukru nasypala do cedníku a vánočka byla v mžiku jak jemně zasněžená. Pak nandala každému na malý talíř jeden kousek.

„Tati, a přinese Ježíšek zase stromeček?“

„Nu, to víš, že jo! Ale až večer. On všechny ty stromečky musí teď nazdobit, víš? Podívej, kolik dětí chodí s tebou do školky. A s Emíkem do školy. Těm všem přinese dneska Ježíšek nazdobenej stromeček!“